

UN DIA DE PLATJA

(EL TACTE)

Quina calor que feia aquella nit d'estiu! I, tot i això, la Bruna dormia tapada fins dalt de tot. Feia poc que ella i el seu germà Pol tenien habitacions separades. Estaven molt contents, cadascú a la seva habitació amb les seves coses, però quan arribava la nit, la Bruna passava una mica de por, tota sola, i per això es tapava tant amb el llençol que només li sortien els cabells pel capdamunt. Quan es llevava, estava ben molla de suor i, quan es treia el pijama, semblava que s'arranqués la pell de tan enganxat que el tenia. El Pol ja no tenia aquests costums. Però en tenia un altre que no l'explicava a ningú: durant l'hivern, quan estava al llit ben calentó, treia un fil de llana de sota el coixí i l'anava tocant suaument entre els dits fins adormir-se.

Ara no hi havia a escola. Eren les vacances d'estiu i avui anaven a la platja amb els seus pares. Van marxar tan carregats que semblava que sortissin de viatge i, tot plegat, només era per passar un dia. El cotxe estava aparcat al sol i a dins hi feia una calor de mil dimonis. Només arrencar, el Pol i la Bruna, des del darrera, ja demanaven al pare que posés l'aire condicionat. Sempre es queixaven que al darrera gairebé no es notava i el Pol sovint s'asseia al seient del mig, posant el cap entre el pare i la mare, per rebre tot l'aire fred a la cara.

Al cap d'una estoneta de viatjar, la Bruna ja demanava si quedava gaire per arribar. El viatge se'ls va fer molt pesat. Al seient del darrera no parava d'haver-hi raons: el Pol s'estirava ben llarg i posava els peus a la cara de la Bruna; després, la Bruna, es menjava un iogurt i embrutava la panxa del Pol que, tot i netejar-la, va quedar enganxosa.

Per fi, van arribar a la platja, i allà estava jo, en Sàlix, fent de socorrista, llogant gandules i para-sols, i venent cocos i gelats. Quan vaig veure venir tota la família tan carregada, vaig pensar que no hi hauria un racó a la platja prou gran per a tots quatre amb els seus aparells, però es van instal·lar ben bé davant de tot, tant que les onades gairebé els mullaven les tovalloles. La Bruna, fins arribar al lloc, no va parar de rondinar: que sense sabates, la sorra li cremava els peus; que calçada, se li omplien els peus de sorra i li rascava! *Quina nena més rondinaire!* –vaig pensar. Però quan va deixar tot el que duia i va posar els peus en aquella aigua tebiona, li van passar tots els mals.

Es va posar a jugar amb la pala i la galleda, amb la samarreta posada. Sort que la mare estava al cas i li va treure immediatament; sinó, se l'hagués mullada de seguida. Primer de tot, li van posar protector solar. En el moment d'untar-li per la panxa, es queixava que el trobava fred; però després, per l'esquena, es quedava quieta mentre la mare li anava passant aquelles mans tan suaus amunt i avall per tota la pell.

El Pol ja s'empastifava sol, només que els pares li havien d'acabar d'escampar. Com que ja nedava força bé, entrava corrent dins l'aigua per no trobar aquella fredor al melic que ens el fa arronsar fins a sortir per l'esquena.

Hi havia una part de la platja que tenia roques. El Pol, amb el tub, les ulleres i el matalàs inflable, anava a mirar-hi els peixos de colors, però havia d'anar molt en compte de no tocar els eriçons que amb les seves punxes li podien fer molt de mal. I no parlem de les roques, que rascaven com si tinguessin ungles de gat. Si fregaven la cama o un genoll, de seguida sortia sang.

Mentre els nens jugaven, els pares em van venir a veure. Volien un para-sol. Primer els en vaig donar un que feia una ombra invisible. El van venir a canviar i els en vaig donar un ple de forats rodons; al cap d'una estona d'estar-hi a sota, quedava la pell com la dels 101 dàlmates. El tercer que els vaig donar feia una ombra que no s'estava quieta, i s'havien de canviar de lloc contínuament. També van voler dues gandules. Els vaig llogar dues gandules tan gandules que no volien el pes de ningú. Quan s'hi van anar per estirar, es van apartar i els pares van caure de cul a terra.

Mentrestant, el Pol i la Bruna seguien amb els seus jocs i no s'adonaven de res. Quan vaig cansar-me de fer bromes, i els pares dormien tranquil·lament, van venir els dos germans a comprar un gelat. Al Pol, li vaig donar una cuixa de pollastre amb prunes congelada i, a la Bruna, un cucurutxo d'arròs amb tomàquet i un ou ferrat pel damunt. Se'n van anar sense saber què dir, fins que els pares els van dir que me'ls tornessin perquè jo era molt bromista.

La Bruna volia un peixet. Jo ho vaig sentir i, buscant pels bassals de les roques, en vaig trobar un. El volia agafar amb les mans, però tenia la pell tan llefiscosa que se m'esmunyia entre els dits.

De mica en mica, el temps va anar canviant, es va posar núvol i feia vent. Al Pol i a la Bruna se'ls posava la pell de gallina. Llavors, es van arraulir dins les tovalloles una mica rasposes però que donaven escalfor. Es van vestir per anar a dinar. De sobte, els seus pares van trobar a faltar les claus del cotxe. Em van venir a demanar si algú les havia trobades. Com que jo no les tenia, els vaig ajudar a buscar per entre la sorra, apartant-la amb els peus. Tot de cop, em va semblar que les havia tocat amb el dit gros del peu, i en tornar-ho a provar, un cranc se'm va agafar al dit amb la seva pinça. Vaig veure les estrelles i vaig caure de cul a la sorra. Aleshores vaig notar una forta punxada, però aquesta vegada... eren les claus!

I després de tantes desgràcies, al meu cul van donar les gràcies!